

skattetal og udgiftstal i forhold til ændringer i detailpristallet kun til en vis grad har afbødet virkningerne af den stadige forøgelse af denne forskel, hvorfor det bør overvejes at gennemføre en ændring af loven, således at reguleringen i stedet for foretages f. eks. efter svingningerne i selve udgiftstallet.

Københavns kommune har endvidere fremhævet, at den i 1953 gennemførte ændring af praksis med hensyn til udgiftstallets beregning, hvorefter kommunernes udgifter til pensioner fremtidig skulle medregnes med et beløb på 20 pct. af de pensionsgivende lønninger i stedet for som hidtil med 10 pct., ikke længere er tilstrækkelig, men at der bør ske en betydelig forhøjelse af procentbeløbet.

Fra Københavns kommunes side har man yderligere i særlig grad henledt opmærksomheden på, at den af Københavns kommune anvendte grundskyldpromille, der ifølge lovens § 3 danner grundlaget for beregningerne af kommunernes nettoudbytte af ejendoms-skatte — efter at begrænsningen i adgangen til at forhøje grundskyldpromillen er ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954 — er forhøjet fra 7,5 til 11,0 med virkning fra 1. april 1955, og at denne forhøjelse, hvis loven ikke ændres, vil medføre en betydelig nedgang i de udligningstilsvær, som Frederiksberg og Gentofte kommuner for regnskabsåret 1955—56 og fremover skal udrede til København. En sådan virkning af den forøgede ejendomsbeskatning finder man lidet rimelig, da forhøjelsen ikke er udtryk for, at Københavns kommune har fået større økonomisk bæreevne, men tværtimod skyldes større skattebehov. Ændringen er ydermere først gennemført, efter at det tidligere maksimum for ejendomsskatteudskrivningen er ophævet af lovgivningsmagten.

Københavns kommune har iøvrigt ønsket, at dyberegående ændringer i selve udligningsordningen overvejedes, og der er i denne forbindelse bl. a. peget på den mulighed at lade posten „lettelse i politiudgifter“, hvormed kommunernes udgiftstal skal formindskes i medfør af bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, udgå af beregningerne. Endvidere er det Københavns kommunes principielle opfattelse, at flere udgiftsområder bør medtages ved beregningen af udgiftstallet, og som eksempel på sådanne udgiftsområder har man navnlig fremdraget kommunernes udgifter til gade- og vejvæsen.

Såvel Frederiksberg som Gentofte kommunes repræsentanter har stillet sig afvisende overfor tanken om at gennemføre ændringer, der på mere afgørende måde bryder med den bestående udligningsordnings principper og enkeltheder. Frederiksberg har endvidere særlig protesteret imod den nuværende „tosidede“ udligningsordning (d. v. s. at der først udlignes mellem København og Frederiksberg og derefter mellem København og Gentofte) som ikke værende rimelig og i strid med selve tanken om en økonomisk udligning mellem de tre kommuner og har henvist til, at en for året 1953—54 foretaget beregning viser, at Frederiksbergs tilsvær i dette år blive ca. 2,8 mill.